

Първа част**Ани**

Събуждането може да бъде от сън, но може и да е събуждане за живот, пробуждане за реалността такава, каквато не умът, а душата приема за истина. Тогава заблудите падат и остава простота, осъзнатост и безмълвно преклонение пред любовта.

„Ани!“

Гласът идваше от неопределена посока и изпълваше стаята. Тя не можеше да определи в съня си ли чува името си, или някой се опитва да я събуди.

Пое си мъчително въздух. Тялото ѝ трепереше. Бавно се раздвижи. Зъбите ѝ потракаха все едно имаше треска, а в стаята беше топло. Сънна апнея – това беше диагнозата. Бавно влизаше в тялото си и се раждаше отново всяка сутрин, осъзнавайки с благодарност, че е жива. Амнезия, която траеше минути, докато историята на живота ѝ постепенно започваше да се прояснява.

Инстинктивно клепачите ѝ трепнаха и красиви сини ириса поздравиха деня. Умът ѝ автоматично заработи. Тя започна да си припомня коя е. Постепенно реалността изпълни съзнанието ѝ. Първата мисъл, която я споходи, беше за липса, за пустота.

Опита се да осмисли фактите. Беше събота – денят, в който ѝ се полагаше да поспи повече.

Май че нямаше нищо спешно за вършене.

Протегна се. Не ѝ се ставаше. Погледна часовника и установи, че е едва седем. Още се ориентираше.

Къде се намира? Огледа се със сънен поглед наоколо. Ефирните завеси се полюшваха, сякаш невидима ръка ги докосваше. През тях проникваше слънчева светлина, която галеше цветята в стаята. По стената имаше етажерки с много книги и кристални статуетки на ангелчета. Те пречупваха светлината и цветните отблясъци се отразяваха по тавана. Сребрист свещник се оглеждаше в огледалото на шкафчето. Стаята беше някак феерично декорирана, сякаш излязла от приказките.

Все по-често се будеше с усещането, че се връща в реалност, в която се налагаше да живее насила.

И днес се наложи да приеме факта, че се буди сама в голямата спалня, а шестгодишният ѝ син все още спи в съседната стая. Не искаше да го буди толкова рано. Какво обаче беше това странно чувство на липса?

Постепенно се пробудиха всички спомени, докато се вместише в собствения си живот.

Силната болка, която се опитваше да излекува от година, отново се появи. Болеше я... болеше я сърцето.

Устните ѝ зашепнаха: „Обичам го! Господи... обичам го!“. Какво трябваше да направи, за да го забрави?

Беше прекъснала всички връзки с хората, които ѝ напомняха за него. Но как можеше да го заличи в мислите си, когато това беше най-красивото преживяване в живота ѝ!

Умът ѝ започна да рисува отминали картини. Катастрофата... Виденията... Желанието да се притече на помощ... Страстното необяснимо влечение... Не, не искаше да мисли за него. Упорито се опитваше да го забрави. Защо? Заради бягството му.

Всеки имаше в живота си срещи със съдбата. Това беше нейното „събуждане“ – изтръгването от монотонния живот, за да разбере себе си и да стане по-добър човек, да се научи да обича и да се радва на всеки повод за усмивка, да бъде щастлива, че просто съществува.

На нея ли ѝ се бе случило, или беше сънят, от който се пробуждаше?

Спомените затанцуваха пред нея...

Преди една година...

Ани шофираше внимателно. Взираше се в гъстата мъгла, която обгръщаше града в плътна прегръдка. Сякаш си се потопил в мляко. Не можеше да види нищо пред себе си на повече от метър разстояние. Клаустрофобията ѝ се засили. Синът ѝ говореше нещо развълнувано. Музиката от радиокасетофона я караше да става агресивна в шофирането и тя натисна педала. Даваше си сметка, че не може да кара бързо. Щяха да пътуват часове до вкъщи. Беше петък и тя искаше по-скоро да се приберат, да си вземе душ и да се излегне пред телевизора.

Работеше в голяма семейна компания. Често се налагаше да замества шефовете си, когато пътуваха извън града. Работата я разсейваше от еднообразния живот и тя чувстваше фирмата като своя. Денят ѝ беше накъсан на малки отрязъци, в които се редуваха различни дейности. Сутрин – ставане, тоалет и шофиране до училището на сина ѝ. Оттам на работа. Отбиваше се да си вземе чаша кафе и сядаше зад бюрото в офиса. Задачите си написваше още сутринта, за да не пропусне нещо. Списъкът рядко беше само страница, защото изскачаха допълнителни ангажименти, а някои се отлагаха във времето. Така задачите растяха от понеделник до петък. Имаше дни, в които я обземаше ентузиазъм и успяваше да изпълни повече неща – тогава изпитваше удовлетворение.

Често умът ѝ блуждаеше и тя се опитваше да го приземи. Така успяваше да се фокусира за малко, а в следващия миг вече някое телефонно обаждане или идването на шефа я откъсваха от започнатото писмо. Понякога забравеният имейл чакаше с часове да бъде изпратен.

Вечер в шест беше в училището, за да прибере Денис, сина си. Качваха се в колата и потегляха към дома. Следваше пазаруване, готвене, вечеря, душ и в леглото. Най-много се ядосваше на часовете, отделени за пътуване, чистене и готвене. Искрено се радваше на времето, споделено с детето ѝ. То никога не ѝ беше достатъчно. Беше ѝ тъжно, че не може да прекарва повече време с него, защото двамата много се забавляваха. Той беше прекрасно момче. Чувствителен като нея, Денис усещаше настроенията ѝ. Обичаше да я вижда усмихната и затова я разсмиваше с шегите си. Ани се превръщаше в дете, когато беше с него. Опитваше се да изключи всички грижи и притеснения, но рядко успяваше.

В онази ноемврийска вечер, която промени живота ѝ завинаги, пътуваха по магистралата. Тя следеше напрегнато осевата линия – единствената маркировка, която виждаше. Фаровете не помагаха особено. Когато стигнеше на около метър от предходната кола, чак тогава успяваше да я види.

Денис я попита нещо, което тя не успя да чуе.

– Шофирам, после ще ми кажеш! – извика нервно тя и се обърна за миг назад.

В този момент се чу силен трясък и Ани почувства удар, от който дъхът ѝ секна. Коланът рязко се впи в тялото ѝ и изкара въздуха от дробовете ѝ. Въздушната възглавница се отвори и изпълни пространството пред нея, притискайки я плътно към седалката. Заболя я. Инстинктивно се притесни за сина си. Той също беше изплашен и я гледаше с огромните си очи виновно. Нищо му нямаше. Само това успя да види и загуби съзнание.